А що ж оце, Андрію?
Яку там веремію
Підняв ти на Веренститут?
Питаємось: де ти? Чи тут?
А ти — на перелоги,
Знай, охкаєш, задравши ноги!
Та вже як не міркуй,
А сам на себе пожалкуй!
Не раз, не два заплачеш,
А дива більше ти такого не побачиш.
От! Як розставили в світлиці всі цимбали,
Так на шістнадцять рук метелиці й заграли,
А тут скрипки й дудки,
Сопілки й кобзи всі як нам заголосили,
Та в мідні тарілки
Як брязкнули, загромотіли,
То будь я песький син,
Коли в світлиці хоч один
Усидів на ослінці!
Та вже й придумали йому гадючі німці!
А їх-то, бачиш, два брати:
Адже ж їх знаєш ти!
Отже ж, й умовились: "Ти,— каже,— все руками,
В світлиці понад панночками,
Як будуть грать — махай!"
"Ну, сількось і нехай!
Та ти ж з дівчатами співай".
Отож вони як стали,
То так із ним і заспівали:
"Місяць в хмари закотився,
Та й стало темненько.
Чого ж Петро зажурився
І болить серденько?
Не ховайся до півночі,
Місяцю червоний!

Не виплакуй свої очі,
Козаче моторний!
Тече річка все тихенько
І моря шукає:
Ой так і моє серденько
До жінки здихає!"
30 июня 1851 г., Полтава